Nr. 23. 1933.

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote.** — Cena pojedyńczego numeru **30 groszy.**
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619.

Katowice, sobota, dnia 3 czerwca 1933 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

Wydział Powiatowy Katowice
L. O. XVIII. 4c/5/33

Na podstawie uchwały Wydziału Powiatowego z dnia 26 kwietnia 1933 r. podzielona została gmina Pawłów na dwa obwody urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa pod nazwą „Pawłów I" i „Pawłów II".

Funkcję organu w obwodzie Pawłów I pełnił będzie od dnia 1 czerwca 1933 r. oglądacz mięsa Emanuel Koruszowic z Pawłowa, zaś w obwodzie Pawłów II od tej samej daty Wiktor Kozłowski, oglądacz mięsa z Kończyc.

Katowice, dnia 3. czerwca 1933 r.

Prezes
Dr. Seidler.

Wydział Powiatowy Katowice
L. O. XVIII. 4a/15/33

Na podstawie uchwały Wydziału Powiatowego z dnia 26-go kwietnia 1933 r. powziętej po myśli § 4 rozp. Min. Rolnictwa z dnia 31 grudnia 1928 r. (Dz. U. R. P. nr. 3 ex 1929) wyznaczyłem z dniem 1. VI. 1933 r.

1. Wilhelma Klozę jako trzychinoskopistę do pomocy lek. wet. pełniącemu funkcję organu urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa w Bielszowicach,
2. Ernesta Krzymyka jako trychinoskopistę do pomocy lek. weter. pełniącemu funkcję organu urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa w Nowej-Wsi.

Katowice, dnia 3. czerwca 1933 r.

Prezes
Dr. Seidler.

Wydział Powiatowy Katowice
L. O. XVIII. 4a/13/33

Na podstawie uchwały Wydziału Powiatowego z dnia 26-go kwietnia 1933 r. powziętej po myśli § 4 rozp. Min. Rolnictwa z dnia 31 grudnia 1928 r. (Dz. U. R. P. nr. 3 ex 1929 r. poz. 31) ustanowiłem z dniem 1. VI. 1933 r.

1. Jana Wołoszyńskiego, lek. wet. w Bielszowicach zastępcą organu urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa w obwodzie Nowa-Wieś,
2. Józefa Rowickiego, lek. wet. w Nowej-Wsi zastępcą organu urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa w Bielszowicach.

Katowice, dnia 3. czerwca 1933 r.

Prezes
Dr. Seidler.

OBWIESZCZENIE

Urząd Wojewódzki Śląski podaje do publicznej wiadomości, że stowarzyszenie p. n. „Stowarzyszenie Wolnomyślicieli Śląskich" z siedzibą Zarządu Głównego w Królewskiej Hucie, została na podstawie art. 24 dekretu Prez. R. P. z dnia 27. października 1932 r. o prawie o stowarzyszeniach (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 808) prawomocnem orzeczeniem Urzędu Woj. Śl. z dnia 29. kwietnia 1933 r. Nr. BP.-68/a/4 rozwiązane.

Katowice, dnia 22. maja 1933 r.

Za Wojewodę:
(—) Ryczkowski
Naczelnik Wydziału.

(Przedruk Gaz. Urz. Woj. Śl. z dnia 23 maja 1933 Nr. 17).

USTAWA

z dnia 17 maja 1933 roku

o wyrażeniu zgody na wejście w życie na obszarze Województwa Śląskiego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lipca 1927 r. o izbach przemysłowo-handlowych.

Art. 1.

Stosownie do przepisu art. 8a ustawy konstytucyjnej z dnia 15 lipca 1920 r. zawierającej Statut Organiczny Województwa Śląskiego (Dz. U. R. P.

Nr. 73, poz. 497) w brzmieniu ustawy konstytucyjnej z dnia 8 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 146) Sejm Śląski wyraża zgodę na wejście w życie na obszarze Województwa Śląskiego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lipca 1927 r. o izbach przemysłowo-handlowych (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 591) w brzmieniu ustawy z dnia 10 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 292) oraz ustawy z dnia 24 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 210).

Art. 2.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Marszałek:
(—) Wolny.

USTAWA

z dnia 17 maja 1933 roku

w sprawie uposażenia śląskich funkcjonarjuszów wojewódzkich i funkcjonarjuszów związków komunalnych w Województwie Śląskiem.

Art. 1.

Art. 1 ustawy z dnia 14 października 1931 r. o zmianie niektórych postanowień ustawy o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska oraz ustawy o uposażeniu sędziów i prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 749) zawieszający moc obowiązującą ustępu pierwszego art. 6 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska, stosuje się do funkcjonarjuszów śląskich wojewódzkich, tudzież do funkcjonarjuszów i nauczycieli związków komunalnych górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

Art. 2.

Termin, od którego zawieszone art. 1 postanowienia ustawy z dnia 9 października 1923 r. będą ponownie obowiązywały, ustali rozporządzenie Śląskiej Rady Wojewódzkiej.

Art. 3.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Wojewodzie Śląskiemu i Śląskiej Radzie Wojewódzkiej.

Art. 4.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia jej z mocą obowiązującą od dnia 30 czerwca 1931 r, a w stosunku do funkcjonarjuszów i nauczycieli związków komunalnych oraz do funkcjonarjuszów Biura Sejmu Śląskiego z mocą obowiązującą od dnia ogłoszenia.

Marszałek:
(—) Wolny.

(Przedruk z Dz. U. Śl. z dnia 25 maja 1933 Nr. 15).

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA POCZT I TELEGRAFÓW

z dnia 2 maja 1933 r.

o paczkach tytoniowych.

Na podstawie art. art. 6 i 17 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 584), której tekst jednolity został ogłoszony w załączniku do obwieszczenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 21 stycznia 1931 (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 57) zarządzam co następuje:

§ 1. Dopuszcza się do przewozu drogą pocztową w obrocie wewnętrznym specjalny rodzaj paczek, t. zw. paczki tytoniowe.

Paczki te nie mogą być wymieniane między Polską a Polskim Urzędem Pocztowym w Gdańsku.

§ 2. Do paczek tytoniowych mają zastosowanie, poza przepisami niniejszego rozporządzenia, również postanowienia ordynacji pocztowej, ogłoszonej w załączniku do rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 21 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 392).

§ 3. W paczkach tytoniowych można przesyłać wyłącznie wyroby tytoniowe, tak produkcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, jak również dopuszczone do sprzedaży w Polsce wyroby obcej produkcji, wymienione w każdocześnie obowiązującym cenniku. Wyroby tytoniowe powinny być przesłane tylko w oryginalnych, bezpośrednich opakowaniach, zaopatrzonych etykietą lub banderolą Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 4. Paczki tytoniowe będą przyjmowane do przewozu pocztowego tylko jako paczki z podaną wartością i tylko do wagi 10 kg.

Należności manipulacyjnej przewidzianej w pocztowej taryfie dla paczek z podaną wartością nie pobiera się.

§ 5. Paczki tytoniowe o podanej wartości ponad 200 zł mogą być również opakowane trwałym i silnym papierem.

§ 6. Paczki tytoniowe mogą wysyłać jedynie koncesjonowane hurtownie tytoniowe oraz samoistne i mieszane sklepy tytoniowe (§ 6 punkt 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1932 r. — Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 266).

§ 7. Na paczce tytoniowej i na adresie pomocniczym musi być umieszczony napis „Paczka tytoniowa" oraz odcisk pieczęci przedsiębiorstwa hurtownej lub detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych.

§ 8. Opłata za paczki tytoniowe wynosi przy nadaniu

1. za przewóz paczki o wadze do 5 kg — 75 gr
„ „ „ ponad 5 „ 6 „ 90 „
„ „ „ „ 6 „ 7 „ 105 „
„ „ „ „ 7 „ 8 „ 120 „
„ „ „ „ 8 „ 9 „ 135 „
„ „ „ „ 9 „ 10 „ 150 „

2. za żądanie pośpiesznego doręczenia
a) w miejscowym okręgu doręczeń — 80 „
b) w zamiejscowym okręgu doręczeń (tylko w obrocie wewnętrznym górnośląskiej części województwa śląskiego i województw: poznańskiego i pomorskiego . . . . . . 150 „

3. za żądanie zwrotnego poświadczenia odbioru . . . . 50 „

4. za obciążenie paczki pobraniem . . . 30 „

§ 9. Opłata za doręczenie paczki tytoniowej w miejscowym okręgu doręczeń, gdzie ten rodzaj służby zaprowadzono, bez względu na wagę i miejscowość wynosi — 30 „

Należności tej nie pobiera się za paczki tytoniowe doręczane przez umyślnego posłańca, oraz za paczki odbierane w urzędach pocztowych.

W wypadkach odbierania paczek tytoniowych w urzędach pocztowych, w miejscowościach, w których zaprowadzono doręczanie paczek do domu, nie pobiera się opłat za skrytki lub przegródki pocztowe.

§ 10. W wypadku stwierdzenia, że paczka tytoniowa zawiera wyroby inne, niż tytoniowe, urząd pocztowy odmówi jej przyjęcia. Jeżeli stwierdzono to podczas przewozu lub w urzędzie oddawczym, nadawca obowiązany będzie uiścić normalną opłatę taryfową dla paczek odpowiedniej wagi i strefy w podwójnej wysokości, z potrąceniem opłaty, pobranej za paczkę nadaną jako tytoniową.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 maja 1933 r.

Minister Poczt i Telegrafów: (—) Kaliński.

(Dz. U. R. P. z dnia 15 maja 1933 r., Nr. 36, poz. 300).

Na mocy art. 44. Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 28 marca 1933 r.

o biurach pisania podań oraz o zakazie udzielania porad prawnych i prowadzenia cudzych spraw.

Art. 1. Biuro pisania podań do władz państwowych i samorządowych może być prowadzone tylko na podstawie zezwolenia właściwej władzy, udzielonego stosownie do jej swobodnego uznania, w miarę istotnej potrzeby, zachodzącej w danej miejscowości. Rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości określa okoliczności, warunkujące uznanie tej potrzeby.

Art. 2. (1) Biura pisania podań dzielą się na:
a) biura pisania podań do władz administracyjnych,
b) biura pisania podań do władz administracyjnych i sądowych.

(2) Zezwoleń na prowadzenie biur pisania podań do władz administracyjnych udziela starosta, a na prowadzenie biur pisania podań do władz administracyjnych i sądowych — starosta za zgodą prezesa sądu okręgowego. Zezwolenia udziela się na przeciąg lat 3.

Art. 3. (1) Zezwolenie na prowadzenie biura pisania podań może otrzymać tylko osoba, która:

a) posiada obywatelstwo polskie,

b) korzysta z pełni praw cywilnych i obywatelskich,

c) nie była karana sądownie za przestępstwo przeciw państwu, albo za zbrodnię lub występek z ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym, albo za zbrodnię lub występek z chęci zysku, lub za przestępstwo z art. 9 i 10 niniejszej ustawy.

d) posiada odpowiednie kwalifikacje moralne,

e) złożyła egzamin w języku polskim, stwierdzający umiejętność poprawnego pod względem językowym sporządzania pism do władz oraz znajomość niniejszej ustawy i rozporządzeń, na jej podstawie wydanych, a także przewodnich zasad ustroju i właściwości władz administracyjnych i sądowych; rozporządzenie, przewidziane w art. 5, określa warunki zwalniania od egzaminów.

(2) Nie może również uzyskać zezwolenia osoba, której biuro zamknięto stosownie do art. 13 niniejszej ustawy, ani też osoba, skreślona dyscyplinarnie z listy adwokatów, aplikantów adwokackich lub obrońców, oraz osoba, pozbawiona wyrokiem sądu dyscyplinarnego prawa zajmowania urzędu państwowego bądź komunalnego.

Art. 4. (1) W biurach pisania podań, przewidzianych w art. 2 ust. 1 pkt. a), mogą być sporządzane podania do wszystkich władz i urzędów administracji państwowej: z wyjątkiem Ministerstwa Sprawiedliwości, oraz do władz urzędów administracji samorządowej.

(2) Prośby do Prezydenta Rzeczypospolitej o darowanie kary lub jej skutków w drodze łaski, podania do Ministerstwa Sprawiedliwości oraz podania do sądów, prokuratury i wszelkich pomocniczych urzędów sądowych mogą być sporządzane tylko w biurach, przewidzianych w art. 2 ust. 1 pkt. b).

(3) Każde podanie należy zaopatrzyć wzmianką, wymieniającą biuro (imię i nazwisko właściciela, oraz adres biura), które podanie sporządziło, datę sporządzenia oraz wysokość pobranego wynagrodzenia.

Art. 5. Przepisy, dotyczące nadzoru nad biurami, sposobu prowadzenia biur, wynagrodzenia za ich czynności, jako też szczegółowe przepisy, dotyczące egzaminów (art. 3 ust. 1 pkt. e), będą wydane w drodze rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości.

Art. 6. Wzbronione jest właścicielowi biura i osobom w niem pracującym; a) działanie w zastępstwie klientów i wogóle prowadzenie ich spraw w sądach i urzędach, b) udzielanie porad prawnych wyjąwszy przypadek, gdy trzeba wyprowadzić klienta z oczywistego błędu co do skuteczności podania lub co do właściwości władzy, do której chce skierować podanie, c) pobieranie wynagrodzenia powyżej określonego przez taksę, d) zjednywanie klienteli przez rozpowszechnianie w słowie lub piśmie wiadomości o zaletach biura i skuteczności podań w niem sporządzanych, nawet gdyby te wiadomości były prawdziwe.

Art 7. Kto narusza przepisy art. 4 ust. 3 lub rozporządzeń o sposobie prowadzenia biur, oraz wynagrodzenia za ich czynności (art. 6 pkt. c). — podlega w drodze administracyjnej karze aresztu do miesiąca i grzywny do 1.000 złotych lub jednej z tych kar.

Art. 8. Właściciel biura, który narusza przepisy art. 4 ust. 1 lub 2, albo art. 6 pkt. a), b) lub d), podlega karze aresztu od 1 do 6 miesięcy i grzywny do 5.000 złotych. Tej samej karze podlega pracownik biura, który narusza postanowienia art. 6 z wyjątkiem pkt. c).

Art. 9. (1) Kto pisze na zamówienie podanie do władz i urzędów, albo urządza lub prowadzi biuro pisania tych podań, jeśli czynności powyższych dokonywa zawodowo, a bez zezwolenia, przewidzianego w art. 2, podlega karze aresztu od 3 do 6 miesięcy i grzywny do 10.000 złotych.

(2) Przepis powyższy nie dotyczy pracowników w dozwolonych biurach pisania podań, o ile osoby te działają w obrębie biura, w zakresie uprawnień biura i zleconych przez właściciela czynności,

Art. 10. (1) Kto, nie będąc do tego upoważniony przez prawo, wykonywa zawód, polegający na udzielaniu porad prawnych albo na prowadzeniu cudzych spraw w sądach i urzędach, polega karze aresztu od 3 do 6 miesięcy i grzywny do 10.000 złotych.

(2) Przepis powyższy nie dotyczy czynności pracowników, zatrudnionych przez poszczególne osoby i instytucje.

Art. 11. Kto trudni się zawodowo dostarczaniem klientów dla adwokatów, notarjuszów, obrońców, biur pisania podań, albo osób, zajmujących się bezprawnie pisaniem podań lub udzielaniem porad prawnych, podlega w drodze administracyjnej karze aresztu do 2 tygodni lub grzywny do 1.000 złotych.

Art. 12. Jeżeli przestępstwo, przewidziane w art. 8 — 11, wyrządziło klientowi szkodę, należy orzec na rzecz pokrzywdzonego nawiązkę w wysokości od 20 do 1.000 złotych; nie stoi to na przeszkodzie do uzyskania wynagrodzenia szkody na zasadach ogólnych, lecz tylko co do ewentualnej nadwyżki ponad orzeczoną nawiązkę.

Art. 13. (1) W razie skazania właściciela biura w myśl art. 7, 8 lub 11, można orzec zamknięcie biura.

(2) W razie skazania właściciela biura w myśl art. 9 lub 10 albo za przestępstwo przeciw Państwu, albo za zbrodnię lub występek z ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym, albo za zbrodnię lub występek z chęci zysku, oraz we wszystkich przypadkach, gdy ze skazaniem jest połączona utrata praw, należy zawsze orzec zamknięcie biura.

Art. 14. Osobie, skazanej w myśl art. 8—11, starosta może zabronić pełnienia czynności pracownika w biurze pisania podań; w biurach przewidzianych w art. 2 ust. 1 pkt. b), winien to uczynić na żądanie prezesa sądu okręgowego.

Art. 15. Biuro ulega zamknięciu w drodze administracyjnej: a) w razie stwierdzenia, iż właściciel nie uczynił zadość warunkom art. 3 w chwili udzielenia zezwolenia, b) w razie utraty po udzieleniu zezwolenia warunków, przewidzianych w pkt. a) i b) art. 3.

Art. 16. Dotychczas istniejące biura pisania podań zaprzestaną swej działalności z dniem 1 stycznia 1934 r., jeżeli nie uzyskają do tego czasu zezwolenia przewidzianego w art. 2. W ciągu tego okresu podlegają przepisom rozporządzeń, wydanych na podstawie art. 5, oraz przepisom art. 4 ust. 3 i art. 6, nie podlegają natomiast ograniczeniom, wynikającym z art. 2 i 4 ust. 1 i 2.

Art. 17. (1) Osoby, które wykonywały w dniu 31 grudnia 1932 r. zawod zastępcy procesowego (agenta procesowego) na mocy § 157 ust. 4 ustawy postępowania cywilnego z r. 1877, zachowują nadal swe uprawnienia i mogą być ich pozbawione stosownie do przepisów dotychczasowych.

(2) Rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości określa zastosowanie niniejszej ustawy do osób, które w dniu jej wejścia w życie trudniły się prowadzeniem cudzych spraw i pisaniem podań na podstawie § 35 ust. 3 niemieckiej ustawy przemysłowej z dnia 26 lipca 1900 r.

(3) Zachowują swe uprawnienia i mogą być ich pozbawione na zasadzie dotychczasowych przepisów osoby, upoważnione do prowadzenia agencyj publicznych na obszarze b. zaboru austrjackiego. Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy powyższe uprawnienia nie mogą być nadal udzielane.

Art. 18 Ustawa niniejsza nie dotyczy osób, należących do adwokatury, i osób, uprawnionych do wykonywania zawodu obrońcy, oraz zrzeszeń, których statut przewiduje udzielanie pomocy prawnej ich członkom — w zakresie tej pomocy.

Art. 19. Rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości określi warunki zakładania i zasady działalności biur, tworzonych przez instytucje państwowe i samorządowe w celu pisania podań i udzielania porad prawnych.

Art. 20. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 21. Ustawa niniejsza wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy w przedmiotach, unormowanych niniejszą ustawą.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) I. Mościcki.
Prezes Rady Ministrów:
(—) A. Prystor.
Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Bronisław Pieracki.
Minister Sprawiedliwości:
(—) Czesław Michałowski.

(Dz. U. R. P. z dnia 4 maja 1933 r., Nr. 21, poz. 269).

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 8